

γάπα ὡς ἄλλην πατρίδα του, ὀλίγας ἡμέρας ἔζησεν ἀνωδύνους ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους. Ἡ φιλία παρεμύθησε καὶ κατεπράυνε πολλάκις τὰς τηξυμελεῖς ἀσθενείας του, ἀλλ' αἰφνης ἀσθηματικὸς πνιγμὸς κατέλαβεν αὐτὸν αἰφνιδίως καὶ τὸν κατέστρεψε μεμονωμένον ἐν τῷ δωματίῳ του κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Τοιοῦτος ἐν συνόψει ὁ βίος τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς

ὅστις ὡς πρῶτος μύστης τῆς φιλικῆς ἐταιρείας, ὡς λειτουργὸς ξένης Κυβερνήσεως, ὡς καθηγητῆς καὶ δημοσιογράφος ὠφέλησεν ἀείποτε τὴν πατρίδα, καὶ πανταχοῦ ὅπου διέτριψεν ἄφησεν ἐντίμους ἐνθυμήσεις καὶ φίλους διακαῶς πενθοῦντας τὴν ἐκ τῆς γῆς ταύτης ἀποδημίαν του.

Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Η Κ. ΛΕΒΡΟΥΝ

ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

Ἐβασίλευε Λουδοβίκος ὁ ΙΣΤ'. Τότε ἤκμαζεν ἡ ζωγράφος Κ. Λεβρουν, ἥτις ἤρᾳτο περιπαθῶς τῆς ἀρχαίας τέχνης. Παρίδοξος δὲ γυναικὴ, ἐδέχετο εἰς τὸν οἶκόν της τὸ ἐκλεκτὸν τῆς παρισινῆς κοινωνίας.

Ἡ περιήγησις τοῦ Ἀγαθήριδος, ὑπὸ Βαρβαλεμῆ εἶχεν ἐκδοθῇ. Ἐν πάσιν ἤρχισαν νὰ εἰσχωρῶσιν τὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἔθιμα. Ἡ Κ. Λεβρουν καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Κ. Βιγαίος, ἔβαλόν ποτε κατὰ νοῦν νὰ μεταποιήσωσι δεῖπνόν τινα διδόμενον παρ' αὐτῶν, εἰς συμπόσιον Ἑλληνικὸν παρὰ τῇ Ἀσπασίᾳ. Προσεκλήθη ὁ μάγειρος καὶ ἔλαβεν ὅλγας τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας εἰς τὸ κατασκευάσαι καρυκεύματα κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον Ἀττικά, (ἡ Κ. Λεβρουν δὲν ἐτόλμα νὰ προσελάσῃ, ὡς ἡ Κ. Δασιδ, μέχρι τοῦ μέλανος ζωμοῦ τῶν Λακώνων.), Ἡ αἰ-

Θουσα τοῦ συμποσίου μετασχηματίσθη εἰς τρίκλινον, ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐτέθησαν τὰ ὀραιότερα ἐστρουθία ἀγγεῖα· ὁ Κ. de Cubières ἔστειλε νὰ φέρῃ τὴν χρυσὴν λύραν του, ἣν ἐμελεπεν, ὡς Ἀμφίων. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, παραγίγνεται καὶ ὁ ποιητὴς Λεβροῦνος. Ἡ νέα Ασπασία τὸν περιβάλλει πάραυτα διὰ γλαυκίδος πορφυρεῆς καὶ θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στέφανον ἐξ ἀνθῶν. Πολλὰ γυναῖκες ὀνομαστικὰ ἐπὶ τῇ καλλονῇ των ἔρχονται ἀλληλοδιχόδως καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὑποβάλλονται μεταμόρφωσιν. Ὁ Σωδῆτος, ὁ Γυγγενάιος, ὁ Βιγαῖος καὶ ὁ Ριβιέρος περιβάλλονται τὴν ἀττικὴν ἐνδυμασίαν καὶ κατακλίνονται πρὸ τῆς τραπέζης, ἄδοντες τὸν περιώνυμον ἦχον τοῦ Γλοῦκου.

«Τῆς Πύρου καὶ τῆς Κιτίδος ὁ Θεὸς» ἤχον, πρὸς ὃν ὁ Κ. Κουμπιέρης ὑποκρούει τὴν χρυσίνην αὐτοῦ λύραν.

Δύο νέαι δοῦλαι, ἐνδεδυμέναι ποδήρεις χιτῶνας, αἱ νεάνιδες de Bonneil καὶ Λεβρούνη, ἐκέρνον τὸν οἶνον εἰς κρατῆρας τοῦ Ἡρακλείου (Herculanéum).

Τὴν ἐπιούσαν εἰς Περσίους ἄλλος λόγος δὲν ἐγίγνετο ἢ περὶ τοῦ συμποσίου τούτου, οὗ ἡ δαπάνη ἔλεγον, ἀνέβη εἰς 20 χιλ. φράγκων. Ὁ βασιλεὺς ἤλεγξε τὸν Κ. Cubières ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ἀσωτείᾳ, καὶ μετὰ βίας οὗτος ἠδυνήθη νὰ δικαιολογηθῇ. Βραδύτερον, ὅτε ἡ εἰδήσις αὕτη διεφημίσθη καὶ ἐν Εὐρώπῃ, θαυμασία τινα ἐρέθησαν. Ἐν Ρώμῃ εἶπον τὴν δαπάνην τοῦ συμποσίου ἀναβῆσαν εἰς 30 χιλ. φρ. ἐν Βιέννῃ εἰς 50, εἰς Πετροῦπολιν εἰς 60, καὶ εἰς Λονδίνον εἰς 80 χιλιάδας!

Τὶ δαί; Τὸ ὅλον τῆς δαπάνης τοῦ δείπνου ἐκείνου, συγκριμένου ἐξ ἰσχυρῶν, ἐλεῶν, σταφυλῆς, ἐνὸς πουλίου καὶ δύο ἐγγέλεων ἐν *καρυκεύματι ἑλληνικῷ* καὶ ἐνὸς μελοπήκτου πλακοῦντος, ἦτο ἐκ φράγκων εἰκοσι.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκονογραφία παρίστησι τὴν εἰκόνα τῆς Κ. Λεβρούνης, γενομένην ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας. Ἡ Κ. Λεβρούνη φέρει ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ περικαλλῆς αὐτῇ, θλίβει εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας τῆς τὴν περικαλλεστάτην θυγατέρα τῆς. Μὴ ἤθελε διὰ τούτου ἡ θαυμασία καλλιτέχνις νὰ παραστήσῃ ἡμῖν καὶ τὴν μητρικὴν στοργήν, τὸ μόνον ἄγνόν, τὸ μόνον ἀληθές καὶ οὐρανόφωτον ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων;

Κ. II.

ΔΥΟ ΚΑΙΣΕΙΣ.

(Διήγημα)

Ὁ Κ. Ωβρέη στρατηγὸς ἐν ἀποτάξει, κατέστρεψε καρδίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν κατεστρέφετο ἡ Βασίλῃ. Κατὰ τὸ 1845 ὅμως δὲν ἦτο καθόλου ἀξιόρκατος, ἀλλὰ, καὶ τοὶ γέροντες, κατάρθωσε νὰ νυμφευθῇ νέαν τινὰ καὶ ὠραίαν κόρην.

Μίαν πρώτην ἦτο κατασχυγισμένος συνέσπα τὰς ὀφρὺς, ἐκτύπη τὸν πόδα καὶ συνέτριβε μὲ ὀργὴν πᾶν ὅ,τι εὑρίσκειν ὑπὸ τὴν χεῖρά του.

— Αὐποῦμαι πολὺ, στρατηγέ, τῷ ἔλεγεν εἰς γέρον ὑπηρετῆς, λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ σὰς εἶπα ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν.

— Καὶ τολμᾷς, ζῶν, νὰ κατηγορῇς τὴν σύζυγόν μου;

— Σὰς ἐπανάλαβάνω, στρατηγέ μου, ὅτι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἤμουν εἰς ἐνὸς φίλου μου, κατοικοῦντος εἰς τὴν ὁδὸν Γραμμῶν, ὅτε εἶδα τὴν κυρίαν ἐμβαίνουσιν εἰς τὴν οἰκίαν μὲ βίαν, ὡς νὰ ἐπεριμένετο, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν θυγατρὸν, χωρὶς νὰ σκηθῇ, ὅτι πηγάζει εἰς τὸν Κ. Ὁσκάρ Μορέν. Ἐρώτησα τότε μὲ ἀπορίαν τὸν φίλον μου, τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Ὁσκάρ Μορέν. Δὲν τὸν γνωρίζω, μὲ εἶπεν, εἶναι ὀλίγος καιρὸς ἀφ' οὗτο κατοικεῖ ἐδῶ· εἰσεύρω μόνον ὅτι εἶναι νέος εἰκοσιπέντε χρόνων μόλις.

Ὁ στρατηγὸς ἴστατο πλησίον τραπέζης, ἐφ' ἧς ἦσαν κατὰ τάξιν διατεθειμένα διάφορα κοσμήματα καὶ ἀγαλμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων ἀρπάσας ἓν, τὸ ἔρριψε μανιωδῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Γνωρίζων, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον ὑπηρετῆς, ὅτι ὁ στρατηγὸς θεωρεῖ ὡς βᾶσιν τῆς οἰκίας ἡσυχίαν τὴν συζυγικὴν πίστιν, ἠθέλησα νὰ μάθω ἂν τὸ ἐγνώριζε καὶ ἡ κυρία. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐξήρχετο τακτικῶς καθ' ἡμέραν, τὴν ἠκολούθησα, καὶ τὴν εἶδα πάντοτε εἰσερχομένην εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν. Νὰ σὰς εἰπῶ τώρα καὶ τὸ ἄλλο...

Διεκόπη αἴφνης ἀπὸ νέον κρότον· ὁ στρατηγὸς ἐτίναξεν ἕτερον ἀγαλμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἐξηκολούθησον, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν.

— Αὐτὴ πάλιν ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἓνα Ἄγγλον, ἐπανάλαβεν αὐτὸς μὲ ἡσυχίαν. Χρεωστῶ νὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα. Ἐνῶ ἡ κυρία κάμνη αὐτὰ, ἡ ἀνεψία σας Μάρθα, ἡ νέα ὀρφανή, ἥτις κατοικεῖ ἐδῶ, διατηρεῖ πρὸ τίνος καιροῦ μυστικὴν ἀλληλογραφίαν, ἐρωτικὴν ἴσως.

Ὁ στρατηγὸς ἠτοιμάζετο νὰ συντρίψῃ ἕτερον ἀγαλμα, ὅτε ὁ ὑπηρετῆς του τὸν ἐμπόδισε, λέγων.

— Αὐτὸ εἶναι ἀθῶον, δὲν γράφει εἰς αὐτὸ, ἀλλ' εἰς τὸν Λεωνίδαν Μαλβίλ, ἐκείνον τὸν ἀρχεῖον... ἤθελα νὰ εἰπῶ ἐκείνον τὸν νέον, ὅστις ἔρχεται ἐδῶ. Τὰ γράμματά της τὰ στέλλει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον δι' ἐμοῦ καὶ ὅλα φέρουν τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν. Πολλάκις λαμβάνει εἰς ἀπόκρισιν κατὶ ὥρα ἰα γραμματάκια, τὰ ὁποῖα μοσχοβολοῦν μίαν ὄραν μακράν. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ στρατηγοῦ μου, ἐνόμισα χρέος μου νὰ προσέχω, καὶ ἰδοὺ ποῦ εὑρίσκονται τὰ πράγματά μας.

— Ἡ ἀνεψία μου! ἐφώναξεν ὁ Κ. Ωβρέη, ἡ ἀθῶα κόρη, ἥτις προχθὲς ἔτι ἐξῆλθε τοῦ Περθεναγωγείου! Ἀδύνατον.

— Μὰ τὸν ἅγιον Ναπολέοντα! εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς, ὅστις εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰταλίας, δὲν ἐψεύσθη ποτὲ, στρατηγέ μου.

— Σὲ πιστεύω παληκαρά μου. Πλὴν θὰ παρατηρήσω καὶ ἐγὼ, καὶ....